

בס"ד. משיחות ש"פ ויגש, ט' טבת ה'תש"נ

— תרגום מאידית —

33 ב. ויובן בהקדים הביאור בהתוכן ד"ויגש" — ע"פ
34 המבואר בכ"מ¹⁰ בהשייכות דהפרשה להפטורה,
35 כידוע שהפטורות הם "מענינה של פרשה"¹¹:
36 התוכן ד"ויגש" — ההגשה דיהודה ליוסף — הוא
37 לא רק "הגשה" דשני יחידים בפ"ע (יהודה ויוסף)
38 אלא כפי שאמרו חז"ל¹² שעל הגשת יהודה ליוסף
39 כתיב¹³ "כי הנה המלכים נועדו דא יהודה ויוסף בגין
40 דתרווייהו מלכים", והתוכן דההגשה היא —
41 "תקרובתא דעלמא בעלמא לאתאחדא דא בדא למהוי
42 כלא חד . . . ואתאחידו דא בדא"¹⁴.
43 שתוכן הפרשה מתבאר באריכות ובפרטיות
44 בהפטורה¹⁵ [כידוע דהפטורה היא מלשון סיום (כמו
45 "איך¹⁶ מפרטין אחר הפסח אפיקומן")¹⁷ — סיום
46 ושלמות¹⁸ הגילוי¹⁹ דהפרשה] — שתוכנה היא כיצד
47 לעתיד לבוא יהי' האיחוד דמלכות יהודה ומלכות
48 יוסף²⁰: "קח לך עץ אחד וכתוב עליו ליהודה גו' ולקח
49 עץ אחד וכתוב עליו ליוסף גו' וקרב אותם אחד אל
50 אחד לך עץ אחד והיו לאחדים בידך . . . כה אמר אד'
51 ה' הנה אני לוקח את בני ישראל מביין הגוים אשר
52 הלכו שם וקבצתי אותם מסביב גו' ועשיתי אותם לגוי
53 אחד גו' ומלך אחד יהי' לכולם גו' ודוד עבדי נשיא
54 להם לעולם גו', וידעו הגוים כי אני ה'".
55 עפ"ז מובן ש"ויגש" מורה על ענין הכי כללי
56 בעבודת השם, תכלית המכוון דכל הענינים — האחדות
57 דכל בני" והאחדות דכל העולם כולו, כמו שיהי' בגלוי

1 א. דובר כמ"פ¹ ששמות פרשיות התורה מורים
2 ומבטאים את תוכן הפרשה כולה (זהו הרי השם דכל
3 הפרשה). ובפרט בנדו"ד, ששם הפרשה — "ויגש" —
4 הוא גם התיבה הראשונה ממש דהפרשה², ראש הפרשה,
5 שכולל ו"מנהיג" את כל עניני הפרשה (בדוגמת ראש
6 האדם שכולל ומנהיג את כל אברי הגוף, ועד"ז ראש
7 בזמן (ראש השנה וכיו"ב) שמנהיג את כל הזמן הזה
8 (ימי השנה³)).
9 לפ"ז צריך להבין מהי השייכות בין "ויגש" —
10 להמדובר בהמשך הפרשה: "ולא יכול יוסף להתאפק
11 גו' ולא עמד איש אתו בהתודע יוסף אל אחיו", דיבור
12 יוסף עם אחיו, לאח"ז ירדת והתיישבות יעקב ובני
13 ביתו במצרים⁵.
14 דאע"פ שמאורעות אלו הם תוצאה מ"ויגש (אליו
15 יהודה" ודיבור יהודה אל יוסף) — הרי [נוסף לזה
16 ש"ויגש" הוא לכאורה חלק בלבד מההשתלשלות
17 שהביאה את ההמשך (ובזה גופא — "ויגש" הוא סיבה
18 צדדית בלבד להמשך הענינים), ו"ויגש" עצמו הוא
19 תוצאה מהמאורעות שלפנ"ז — הרי] מובן (מתכלית
20 הדיוק בכל עניני תורה, כולל — שמות הפרשיות⁶),
21 שהשייכות ד"ויגש" להמשך הפרשה הוא לא רק בכך
22 שזה הביא למה שמדובר אח"כ, אלא (גם) ש(התיבה)
23 "ויגש" עצמה (שם כל הפרשה) מבטא את תוכן כל
24 הפרשה. ולכאורה אין למאורעות הנ"ל בהמשך
25 הפרשה [יתירה מזו: אפילו תוכן הדיבור דיהודה אל
26 יוסף בתחלת הפרשה] כל שייכות לתוכן ד"ויגש",
27 שמשמעותו: פגישה.

28 ועאכו"כ בסיום הפרשה⁷ שמדובר בה אודות שני
29 הרעב וקניית מצרים לפרעה, ו"רק אדמת הכהנים לא
30 קנה וגו"⁸ — שזהו ענין חדש⁹, שאינו בא לכאורה
31 בהמשך (אפילו לא כתוצאה צדדית) ל"ויגש",
32 ולהמאורעות דיעקב ובניו בהמשך הפרשה.

(10) ראה תו"א פרשתנו (מד, סע"ב ואילך). תו"ח שם (צג, ואילך).
לקו"ש חכ"ה ע' 258 ואילך.
(11) טושו"ע או"ח ר"ס רפד. שו"ע אדה"ז שם וסרפ"ג. טו"א ח
סתכ"ח. רמ"א שם ס"ח.
(12) זח"א פרשתנו רז, א. וראה גם ב"ר ריש פרשתנו (פצ"ג, ב).
(13) תהלים מח, ה.
(14) זהר שם.
(15) ראה תו"ח שם (צג, ד): טעם ענין קריאת ההפטורה זו דקח
לך עץ אחד כו' על פרשה זו דויגש אליו יהודה — לפי שענין אחד
הם וכל ענין הפרשה הזאת דויגש סובב והולך ע"ד הנ"ל ממש שאמר
בהפטורה זו כו'.
(16) משנה פסחים קיט, ב.
(17) ראה אבורהם סדר שחרית של שבת (בשם יש אומרים);
המנהיג שבת סל"ה; רמ"א או"ח סקמ"ד ס"ב — שהפטורה מלשון
סילוק (אלא שם מפרשים — סילוק מתפלת שחרית).
(18) ולהעיר שיש שקראו ההפטורה בשם "אשלמותא", שענינו
ההשלמה של הקריאה בתורה (ראה אנציקלופדי' תלמודית בערכו,
וש"נ¹).
(19) ראה סה"מ מלוקט ח"א ס"ע קד ואילך.

(1) לקו"ש ח"ה ע' 57 ואילך. ובכ"מ.
(2) לא כמו כו"כ שמות הסדרות, שאינן מלה הראשונה של הסדרה.
כמו פ' נח (שלפנ"ז נאמר אלה תולדות נח), וכיו"ב.
(3) ראה לקו"ת תבוא מא, ג. עטרת ראש בתחלתו. ובכ"מ.
(4) מה, א ואילך.
(5) מו, א ואילך.
(6) ראה לקו"ש שם ע' 59.
(7) מו, יג ואילך.
(8) שם, כב.
(9) ראה פרש"י שם, יג: חוזר לענין ראשון לתחלת שני הרעב.